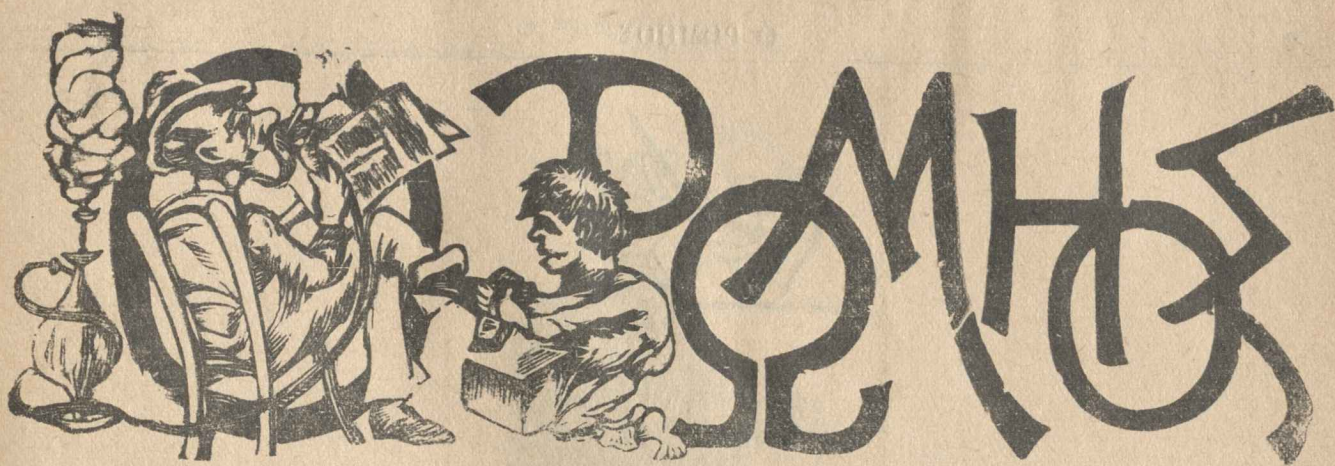

ΕΦΗΜΕΡΙΣ - ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Τέταρτός μας χρόνος είναι
κι' ἔδρα πάλιν αἱ Ἀθῆναι.

Ὁ Ρωμηὸς τὴν ἑβδομάδα — μόνο μιὰ φορά θὰ βγαίνει
κι' ὅταν ἔχω ἔξυπνάδα — κι' ὅποτε μοῦ καταβαίνει.
Συνδρομητὰς θὰ δέχωμαι, — διότι τοὺς ἀνέχομαι,
μοναχὰ ὅτ' ἔπαρχίας — καὶ ὅτ' ἑξωτερικόν,
ἐπειδὴ καιροὺς πτωχείας — τρέχει τὸ Ἑλληνικόν.
Συνδρομὴ γιὰ κάθε χρόνο — φράγκαδῶδεκα καὶ μόνο,

Εἴκοσι καὶ μία τοῦ Φεβρουαρίου,
ἑορτὴ μεγάλη τοῦ Κοιμητηρίου.

Ἔτος χίλια ὀκτακόσα κι' ὀγδοήκοντα ἑπτὰ,
περισσεύματα μεγάλα δίχως νάχωμε λεπτά.

γιὰ τὰ ξένα ὅμως μέρη — δεκαπέντε καὶ ὅτ' ἔχει.
Ἄλλ' ἔδω συνδρομηταὶ — δὲν θὰ γίνωνται ποτὲ
κι' ὅσα φύλλα κι' ἂν κρατῇς — δὲν περνᾷς συνδρομητῆς.
Κι' οὕτως θέλω νταραβέρι — μὲ κανένα κανονιέρη.
Γράμματα καὶ συνδρομαὶ — ἀποστέλλονται σ' ἐμέ.
Μέσ' ἐτῶν φόρων τὴν ἀντάρα — κι' ὁ Ρωμηὸς μας μιὰ δεκάρα.

Ἑπτὰ, πενήντα κι' ἑκατό
καὶ πᾶσαν ἔχθραν παραιτῶ.

Προσεύχεσθε, παιδιὰ,
μὲ ὅλη τὴν καρδιά.

Σαρακοστὴ Ἀγία, Σαρακοστὴ μεγάλη,
γιὰ βάλε ἴλιγγ γνῶσι ὅτ' οὐκ ἔστιν ἡ κεφαλὴ.
Σαρακοστὴ Ἀγία μὲ τόσα συναξάρια,
μὲ νήστευσις, μὲ μετάνοιαις καὶ τόσαις προσευχαῖς,
ζωντάνεψε ἴλιγγ κι' ἐμᾶς τὰ παλληκάρια
καὶ κάμε περιβόλι τῇ; μαύραις μας ψυχαῖς.

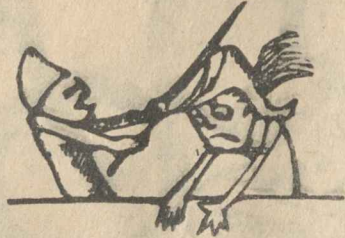
Σαρακοστὴ Ἀγία, Σαρακοστὴ μεγάλη,
γιὰ βάλε ἴλιγγ γνῶσι ὅτ' οὐκ ἔστιν ἡ κεφαλὴ.
Ἄς πάψουν ἡ ρεμούλαις σὲ τοῦτο τὸ λημέρι,
ἄς λείψῃ τὸ κουμποῦρι ἄς λείψῃ τὸ μαχαῖρι,
ἄς μὴ ἴμῃ καθέννας χωρὶς ἀδιαντροπιὰ
καὶ τὸ περισσευμά μας ἄς ἀληθέψῃ πιά.

Σαρακοστὴ Ἀγία, Σαρακοστὴ μεγάλη,
γιὰ βάλε ἴλιγγ γνῶσι ὅτ' οὐκ ἔστιν ἡ κεφαλὴ.
Ὁ κύριος Τρικούπης πιδ ἴλιγγ ἄς ποζάρῃ,
ὁ πρῶτ' ἑστρατηλάτης πιδ ἴλιγγ ἄς λιμάρῃ,
ὁ μέγας Μολαίτης ἄς μείνῃ ὅπως εἶναι
κι' ἄς στεφανώσουν ὅλους τῆς δόξης αἱ μυρσίνοι.

Καθεὶς ἄς φρονιμέψῃ, μέγας ἢ μικρός,
ἄς μὴ φορῇ περούκα ὁ κάθε φαλακρός,
ὁ ὕψιστος ἄς βάλλῃ ὅτ' ἡ Ρωμηοσύνη χέρι,
ἂν καὶ αὐτὸ σ' ἐμένα καθόλου δὲν συμφέρει,
γιατὶ ἂν γίνῃ τοῦτο, δὲν θάχω τί νὰ γράψω,
καὶ τότε πιά τοὺς στίχους καὶ τὸν Ρωμηὸ θὰ πάψω.

Σαρακοστὴ Ἀγία, Σαρακοστὴ μεγάλη,
γιὰ βάλε ἴλιγγ γνῶσι ὅτ' οὐκ ἔστιν ἡ κεφαλὴ.
Σὺ φώτισε κι' ἐκείνους τοὺς ἀναιδεῖς γαϊδάρους,
ἐκείνους τοὺς ἀθλίους καὶ ρυπαροὺς Βουλγάρους
κι' ὅλοι μαζί ἄς πάνε ὅτ' οὐκ ἔστιν ἡ κεφαλὴ,
προτοῦ δουλειαῖς μὲ φούνταις μᾶς βγάλουνε ὅτ' ἡ μέση.

Σαρακοστὴ Ἀγία, Σαρακοστὴ μεγάλη,
γιὰ βάλε ἴλιγγ γνῶσι ὅτ' οὐκ ἔστιν ἡ κεφαλὴ.
Χωρὶς σπαθὶ ν' ἀστράψῃ, χωρὶς νὰ πέσῃ βόλι,
τὴν γῆν ἄς κατακτήσῃ τὸ κόσμημα τοῦ θρόνου
κι' ἄς ἔχωμ' ἀπὸ τώρα μιὰ σκέψι ὅλας κι' ὅλοι,
τί μασκαράδες πάλι θὰ γίνωμε τοῦ χρόνου.

Φασουλῆς και Περικλέτος,
ὁ καθέννας νέτος σκέτος.

Φ.—Πάσι λοιπόν, μᾶς ἔφυγε κι' αὐτὸ τὸ καρναβάλι, πᾶνε τὰ γέλοια, Περικλῆ, τὰ γλέντια καὶ οἱ μπάλοι, πᾶνε κι' αὐτὰ τὰ ρόπαλα, μὰ πάει κι' ἡ καμήλα κι' ἄλλα πολλὰ θεάματα ὠραῖα καὶ ποικίλα, ὥς λόγον χάριν ὁ Λεσσεψ, ὁ μέγας Δὸν Κιχώτης κι' ἐκεῖνος ὁ θεόγυμνος ὁ Πρωμηθεὺς Δεσμώτης, ὅπου βραβεῖο τοῦδ' ὤσαν πενήντα φράγκα μόνον, ἐνῶ αὐτὰ, βρὲ Περικλῆ, ἐγὼ σὲ βεβαίονω πῶς οὔτε κἂν δι' ἔξοδα κηδείας δὲν τοῦ φθάνουν καὶ πὺν μεγάλο ἔτρεπε βραβεῖο νὰ τοῦ κἄνουν, γιὰτὶ αὐτὸς ὁ Πρωμηθεὺς, καθὼς δὲν ἀμφιβάλλω, τοῦλάχιστον πλευρίτιδα θὰ ᾔπῃρε δίκως ἄλλο. Πᾶνε τὰ κέφια, Περικλῆ, τὰ κάλλη καὶ τὰ νεῖατα, τὸ Κομητάτο τὸ γνωστὸ καὶ κάθε μασκαράτα, ἢ Λεσχη τῶν Χάριτ' ὁ πᾶσι κτῶν, ποῦ ἦταν [ἕνας θρηῖνος,

τὸ ἰσοζύγιον μ' ἄσκους κι' ὁ Πετεῖνος ἐκεῖνος, ποῦ εἶχε τὸ περισσεύμα φορτώσει στὴν οὐρά του καὶ ὅλοι ποῦ τὸν ἔβλεπαν ἐπήγαιναν κοντὰ του, τὸ κἄρο μετὸς Σκελετούς, ποῦ ἦταν ἄλλο εἶδος κι' οὕτως εἰπεῖν παρίστανε τὴν θέσιν τῆς πατρίδος, τῆς Πηνελόπης ἔλειτασι αἰῶνες Μνηστῆρες, οἱ Δικηγόροι ἔπειτα γεμάτοι ἀπὸ ψείρας, ὁ Ἀγγελοῦς κι' ὁ Διὰβόλος, κατὰ μανυρὸς σὺν [πίσσα,

ποῦ καὶ οἱ δῶδ' ἐμάλλωναν μὲ ὅλη τους τὴ λύσσα ποῖος τοῦ ἀρρώστου τὴν ψυχὴ στὰ χέρια του νάρπαξεν, ὅταν ἐκεῖνος σὺν θεῷ τὰ κῶλα του τινάξεν, τὸ πόβερο Ρωμαίϊκο ὅτ' ἀπὸ τὴν χρέη βουτηγμένο, ὁ Ρήγας μὲ τὸ χέρι του ἀπάνω σηκωμένο κι' ἀπὸ τὸ κἄρο εὐλογῶν τοὺς νέους ἀπογόνους καὶ ψάλλον στίχους φλογεροὺς μ' ἀκαταλήπτους τόνους, κατόπιν ὁ Ἀποκλεισμός κι' Ἀφοπλισμός συνάμα, ἡ κομφῆ, Περικλῆ, ὁ μῦθος καὶ τὸ δράμα, ὀλίγο σαχλοντόμινα, ὀλίγαι, Ἀμαζόνες, τρεῖς σεντονάτοι ἔπειτα καὶ δύο Μακεδόνες, οἱ Ἀργοναῖται καὶ λοιποὶ σκερτσόζοι μασκαράδες, ὅπου ἐμασκαρεύθηκαν πρὸ πάντων γιὰ παράδες, καὶ ἀπορῶ μὰ τὸ σταυρὸ πῶς μὲς στὴν τόση φουρία δὲν ἔβγαλαν, βρὲ Περικλῆ, ματαῖρια καὶ κουμπούρια, ἀφοῦ ὁ κύριος σκοπὸς μὲς στὸ μασκαράλῃ ἦτο νὰ πάρουν μερικὸ ὀλίγο χαρτζήλι. Κι' ὁ βασιλεὺς, βρὲ Περικλῆ, μετὰ τῆς βασιλείας, μετὰ τοῦ Διαδόχου μας καὶ τῶν λοιπῶν ἐπίσης ἀπὸ τοὺς Σταύλους τῆς Αὐλῆς ἀπλήστως παρετήρει τῶν μασκαράδων τὸ λαμπρὸ ἐκεῖνο πανηγύρι καὶ τὸν λαὸν ἐθαύμαζε μετὰ φανήλαδλη, εὐχόμενος νὰ μᾶς ἰδῇ μὲ ἄλλα καὶ ὅτ' ἐν Πόλιν μασκαρευμένους ἔξυπνα ὡς χρὴ καὶ δεῖ καὶ πρέπει κι' αὐτὸς ἀπ' τοῦ Ντολμᾶ Μπαξὲ τὸ κῖόσκι νὰ [μᾶς βλέπη,

Ἀντίκρου δέ, βρὲ Περικλῆ, μὲς στὸ Κωστή τὸ σπῆτι

ὁ κύριος Πρωθυπουργὸς μὲ σηκωμένη μύτη τῶν μασκαράδων ἔκρινε τὸ πνεῦμα καὶ τὸ σῶμα καὶ ἀπορῶ μὰ τὸ σταυρὸ πῶς καὶ αὐτὸς ἀκόμα μὲς ὅτ' ἀβραεῖα τὰ πολλὰ καὶ ὅτ' οὐκ πολλοὺς [οὐκ

δὲν ἔδωσε παράσημα καὶ εἰς τοὺς μασκαράδες. Πᾶνε ποῦ λές, βρὲ Περικλῆ, τὰ κάλλη καὶ τὰ νεῖατα, τὸ Κομητάτο μὲ τὸν Φράγκ κι' ἡ κάθε μασκαράτα, πᾶν οἱ χοροὶ τοῦ Τσαρλαμπᾶ, τοῦ Βούρου, τοῦ Χοποῦ ὅλο ἐμαζεύετο τὸ θηλυκὸ χαρῆμι, [οὐκ πᾶν οἱ χοροὶ τοῦ Καλλιγᾶ καθὼς καὶ τοῦ Ραῖτη, πᾶν τὰ καρῆ, τὰ ντεκολετέ, τὰ φράσια τὸ [οὐκ πᾶν τὰ σφιγκταγκαλιάσματα, τὰ σκέρτα, τὰ σπο- [οὐκ

τὰ βιζαβί καὶ ἡ τσιμπλαῖς καὶ τᾶλλα τὰ παιδιὰ, πᾶνε ποῦ λές, βρὲ Περικλῆ, σιγᾶ ἡ ἀνθρωπότης καὶ ματαιότης μὲν αἰμί, τὰ πάντα ματαιότης. Παρέρχεται ὥσαν σιγμὴ τῆς ἡδονῆς ὁ χρόνος καὶ νῦν παρὰ τὸν ποταμὸν τῆς πάλαι Βαβυλώνας ἄς κλάψουμε τὴ μοῖρα μας καὶ τὸ πολὺ μας πᾶν, γιὰτὶ ἐπανεστάτησαν οἱ Βούλγαροι καὶ πάλι καὶ νέαν διατάραξιν θὰ ἔχωμεν τοῦ σταύρου καὶ πάλ' οἱ χωροφύλακες θὰ πᾶν οὐκ ἐπιστάτους καὶ τότε βάλλου ρήγανη, καθυμένε Περικλέτο κι' ἂν πέρσῃ τὴν ἐγλύτωσες δὲν τὴν γλυτόνας φέτι κι' ἐντὸς ὀλίγου μετ' ἐμοῦ τὸ ξίφος σου θὰ σύρῃς. πρὸς τοῦτοίς δὲ τῶν Ἀργανῶν ὁ δυστυχὴς Ἑμμερτὴ ἐπὶ τὰ ὅπλα προσκαλεῖ τοὺς ὑπηκόους ὅλους, διότι κἄτι ἔπαθε κι' αὐτὸς μὲ τοὺς χαχόλους. Κι' ἐνῶ τὴν ὁσφορὴν κεντᾶ σπανάκι μὲ τὸ ρῆξ, ἀπὸ παντοῦ, βρὲ Περικλῆ, μαροῦνι μοῦ μυρῆει καὶ βλέπω νὰ σαλεύεται ἡ τῶν ἐθνῶν εἰρήνη καὶ μαῦρον σάκκον φόρεσε κι' ὀλόλυξε καὶ θρήνη. Μᾶς ἦσαν πάλι δίσεκτοι, δυστυχισμένοι χρόνοι κι' εὐρίσκειται εἰς ὑψώσιν καὶ τὸ ναπολεόνι καὶ μὲς στὴ Μπόρσα γίνεται μεγάλο νταραβέρι, ἂν καὶ αὐτὸ παντάπασιν δὲν μᾶς ἐνδιαφέρει, γιὰτὶ ἐμᾶς μᾶς ἔγραψε ἡ ἀτιμὴ μας μοῖρα καθ' ἅπαντα τὸν βίον μας νὰ βλέπομεν πακαῖα. Τοιαῦτα οὖν, βρὲ Περικλῆ, πρὸς τὸ παρὸν συμβαίνουν κι' οἱ ἄνθρωποι γοργῶ ποδὶ κατὰ κρημνῶν πηγαίνουν, σὺ δὲ ἰδὲ τὰ τρέχοντα καὶ κάμε τὸν σταυρὸν σου κι' ἀγάπα τὸν πλησίον σου καθὼς τὸν ἑαυτὸν σου, ἐπιμελοῦ, κοπιάζε ἐνὸςφ εἶσαι νέος, διὰ νὰ μὴ μετανοῇς ὅτ' ὕστερον ματαίως.

Π.—Γιὰ ὅλ' αὐτὰ ποῦ μοῦ ψάλες, μαγκούφη, σὲ οἰκτείρω καὶ οὔτε ὄρεξι καμμιὰ δὲν ἔχω νὰ σὲ δείρω. Ἐν τοῦτοίς λάβε δύο τρεῖς γιὰ νὰ μὴ γίνῃ φῶλο, ποῦ δὲν σ' ἐφιλοδώρησα τὸ τακτικὸ σου ξύλο.

Μετανοεῖ ὁ Φασουλῆς
μετὰ μεγάλης συστολῆς.

Ὡς ὁ Τελώνης, Ὑψιστε, τὸ στήθος μου κτυπῶ καὶ ὅλα μου τὰ κρίματα φῶς φανερά θὰ πῶ. Θέλω κι' ἐγὼ ν' ἀπεκδυθῶ τὸν ἄνθρωπον τὸν πρῶτον, θέλω νὰ ζήσω δίκαιος στὴν γῆν αὐτὴν τῶν φῶτων, θέλω τὸν ρῦπον τῆς ζωῆς διὰ παντὸς ν' ἀφήσω καὶ προπαρσκευάζομαι διὰ νὰ κοινωνήσω.

Ἐλέησόν με ὁ θεὸς κατὰ τὸ ἔλεός σου καὶ ἴδε με κοπτόμενον καὶ κλαίοντα ἐμπρὸς σου. Τὰ κρίματά μου ἔγιναν ὡς ἄμμος τῆς θαλάσσης καὶ ἂν ποτὲ σοῦ κατεβῇ τὸν κόσμον νὰ χαλάσῃ, γιὰ μένα μόνον βέβαια συντέλεια θὰ γίνῃ, γιὰ μένα μόνον εἰς τὴν γῆν ρουθοῦνι δὲν θὰ μείνῃ.

Ἐλέησόν με ὁ θεὸς κατὰ τὸ ἔλεός σου καὶ ἴδε με κοπτόμενον καὶ κλαίοντα ἐμπρὸς σου. Ὡς ὁ Τελώνης, Ὑψιστε, κτυπῶ κι' ἐγὼ τὰ στήθη καὶ ἄφειν ἁμαρτιῶν ζητῶ γονυκλινῆς, ὁ κόσμος μὲ ὠνόμασεν αἰσχρόν καὶ κακοήθη καὶ εἰς ἐμὲ ὑπόληψιν δὲν ἔχει πᾶ κανεῖς.

Δὲν ἐσεβάσθην τίποτε ὡς τώρα ἱερὸν, δι' ὅλα εἶμαι ἄσεβης καὶ μ' ὅλα κοροιδεύω, κατήντησα περὶ τοῖμα καὶ στίγμα ρυπαρὸν καὶ οὔτε σὸ περισσεύμα ἐκεῖνο δὲν πιστεύω. Περιφρονοῦνται ὑπ' ἐμοῦ Συντάγματα καὶ νόμοι καὶ τοῦ Σωτῆρος τὸν Σταυρὸν περιφρονῶ ἀκόμη.

Ἡ γλῶσσά μου κατήντησε ἀλήθεια σὺν τῇ καρδίᾳ, ὡς τῶρα τοὺς ὁμοίους μου τοὺς πότισα φαρμάκῳ καὶ οὔτε τῶν Ἀμαρτωλῶν μὲ σῶς ἡ Σωτηρία, ἀλλ' οὔτε οἱ ἐξάφαλοι τοῦ μαρτυροῦ Μακράκη. Γιὰ μένα πᾶ ἡ ἐντροπὴ ὀλοτελὸς ἔχθη καὶ κούβω φεῖδια κι' ὀχνητοῖς μὲς στὴν ψυχῆς τὰ βάθη.

Γεῶ καὶ μὲ τὰ ὄνειρα τῆς σμυνοτέρας κόρης, μὰ δὸς μου πλεον ἄφειν ἁμαρτιῶν, θεε, καθὼς καὶ τὸν θεόπνευστον προφήτην ἐσυγχώρεις, ὅταν μὴ ἔμελλε νὰ τᾶψῃ με τὴν Βηρσαβέ. Ναι, Κύριε τῶν οὐρανῶν καὶ μετ' ἡμῶν γενοῦ καὶ δὸς μου λίγη ἐντροπὴ καὶ φῶτισι καὶ νοῦ.

Θά γίνω πλέον ἄνθρωπος καλοαναθρεμμένος,
μακρὰν θὰ στείλω ἀπ' ἐμοῦ τοὺς πονηροὺς διαβόλους,
θὰ σέβωμαι τῶν γυναικῶν καὶ τῶν ἀνδρῶν τὸ γένος
καὶ θὰ μιλῶ πληθυντικῶς πρὸς ὅλους καὶ πρὸς ὅλους.
Θὰ φέρωμαι ὡς ἄνθρωπος τοῦ κόσμου εὐγενῆς
πρὸς πάντας τοὺς ὁμοίους μου καὶ τοὺς ὁμογενεῖς.

Κι' ἐγὼ μὲ τὴ Σαρακοστή θ' ἀρχίσω νὰ πρεσβεύω
πῶς ἡ τιμὴ κι' ἡ πρόοδος δὲν εἶναι κολοκύθια
κι' ἐγὼ μὲ τὴ Σαρακοστή θ' ἀρχίσω νὰ πιστεύω
πῶς κι' ἡ γυναῖκες ἀρχισαν νὰ λένε τὴν ἀλήθεια.
Πῶς μόνον ἄνθρωποι καλοὶ εὐρίσκοντ' ἐδῶ κάτω
κι' εἰς ὅλα θὰ μὲ βλέπετε λεπτὸ καὶ ντιλικάτο.

Δὲν θὰ πιστεύω πώποτε πῶς εἴμπορεῖ κανένας,
ἔχων ἐντός του αἰσθησὶν καὶ λογικὴν καὶ φρένας,
ταμεῖα καὶ οἰκόπεδα τοῦ κράτους νὰ σουφρώνῃ
καὶ ἂν τοῦ πῆς καὶ τίποτα νὰ σὲ ξυλοφορτώνῃ.
Δὲν θὰ πιστεύω πώποτε πῶς εἴμπορεῖ κανεὶς
νὰ κλέβῃ καὶ νὰ λέγεται γι' αὐτὸ κι' ὁμογενῆς.

Δὲν θὰ πιστεύω πώποτε πῶς ἐπ' αὐτῆς τῆς σφαίρας
σωτήρας δὲν εὐρίσκομεν πολλοὺς ἢ καὶ ὀλίγους,
πῶς ἓνα βρέφος εἴμπορεῖ νὰ ἔχῃ δῶδ πατέρας,
καθὼς καὶ μία σύζυγος νὰ ἔχῃ δῶδ συζύγους.
Δὲν θὰ πιστεύω πώποτε ἐν πάσῃ συνειδήσει
πῶς εἶναι κι' ἓνας ἄνθρωπος τοῦ θέλει ν' ἁμαρτήσῃ.

Θὰ δώσω πίστιν ὅτις φωναῖς τοῦ κάθε μπεχλιβάνη,
ὅτὸ θαυμαστὸν περίσσευμα τοῦ θαυμαστοῦ Τρικούπη,
ὅτὸν Παππαμιχαλόπουλο καὶ εἰς τὸν Δεληγιάννη
καὶ οὔτε θὰ τοὺς γίνωμαι μὲ τὸν Ρωμῆο κουνούπι.
Καὶ θ' ἀπαντῶ ἀτρόμητος εἰς ὅποιον μ' ἐρωτήσῃ
πῶς ἡ Ἑλλάς προώριται νὰ ζήσῃ καὶ θὰ ζήσῃ.

Πιστεύω ὅτι αἰσθήματα τοῦ Μεγαλειοτάτου
πῶς σὸν πατέρα πάντοτε μᾶς ἔχει ὅτιν καρδιά του.
Πιστεύω κι' ὁ Διάδοχος πῶς ἐνηλικιώθη,
πῶς καὶ αὐτὸν τὸν Ὅμηρον ὡσὰν νερὸ τὸν ξέρει,
πῶς ὅλοι ἐπληρώθησαν οἱ πρὸ αἰώνων πόθοι
καὶ μέσα ὅτιν Ἀγιά Σοφιά σὲ ἄλλο θὰ μᾶς φέρῃ.

Πιστεύω πᾶς πῶς τίποτε στρυφνὸς δὲν εἶναι γριφος
καὶ ὅτι τὸ πανάγιον τοῦ Εὐγενίδη ξίφος
τὸ ἐκκληρονομήσαμε ἀπ' τὸν Παλαιολόγο
χωρὶς ἀντίρρηση καμμιὰ κι' ἀμφιβολίας λόγο.
Πῶς ὅλοι κάτι σκέπτονται καλὸν γιὰ τὴν πατρίδα
καὶ πῶς θ' ἀποξηράνωμεν κι' αὐτὴν τὴν Κωπαῖδα.

Θὰ εἶμαι ἄνθρωπος λεπτός, θὰ εἶμαι μὴ μου ἄπτου,
θὰ ἔχω ὕψος ταπεινὸν ὡσεὶ κανδηλανάπτου,
ἐμπρὸς ὅτους πρεσβυτέρους μου ποτὲ δὲν θὰ φουμάρω,
ὡσὰν Δαντῆς τῶν σαλονιῶν θὰ σᾶς κοπλιμεντάρω,
θὰ ἐκτιμῶ τὴν δέσποιναν παντὸς ἐντίμου οἴκου
καὶ οὔτε τὴν ὑπόληψιν θὰ θίγω τοῦ Στεφίκου.

Ὡς κάτω ὅτὸν καθένα σας θὰ βγάζω τὸ καπέλο,
ἢ μούρη μου γιὰ τίποτα ποτὲ δὲν θὰ πυρώνῃ,
δὲν θὰ πειράζω οὐτ' αὐτὸν τὸν προσφιλῆ Σεμέλο
καὶ ἂν ἀκόμη δῶδ φοραῖς μου ρίξῃ τὸ κανόνι
καὶ μ' ἀπορρίψῃ παμψηφεί μετὰ πολλῶν ἐπαίνων,
τῶν παραθύρων καὶ θυρῶν ἐρμητικῶς κλεισμένων.

Οὐδὲ θὰ χύνω πᾶς χολαῖς καὶ χίλια δῶδ φαρμάκια,
θ' ἀφήσω πᾶς καὶ τὰ χαρτιὰ τῆς τράπουλας ἐκεῖνα
καὶ μοναχὰ καμμιὰ φορὰ θὰ παίζω τὰ πλάκα κι' α
τὸ τάβλι καὶ τὸ ντόμινο καὶ τὴ στραβὴ κοντσίνα.
Θ' ἀφήσω πᾶς παρὼλ ντοννὲρ τὴν πράσινη τὴν τσόχα
καὶ εἰς τὸ μάου θὰ ριχτῶ, ποῦ εἶναι σὰν μολόχα.

Ἐλθαῖς, χαβιάρι κόκκινο, μὲ χάβαρα πιλάφι,
καθ' ὅλην τὴν Σαρακοστήν θὰ ἔχω μόνον γεῦμα,
ὡς ὅτου γίνω σκελετός καὶ κίτρινος σὰν θειάφι,
ἄερας, σκόνῃ, ζέφυρος, σκιά, ἰδέα, πνεῦμα,
ἐν ἵνδαλμα λεπτότατον λεπτῆς εὐαισθησίας
καὶ ὀλοκαύτωμα σωστὸν ἐσπερινῆς θυσίας.

Σαράντα μέραις σκέπτομαι νὰ εἶμαι νηστικός,
ὡς ποῦ σὰν τὸν Καλόγερο τὸν Ρόκο ν' ἀχαμνίνο
κι' ἀπαλλαχθῶ τῶν πειρασμῶν τῆς ἀσθενούς σαρκός
καὶ οὔτε γιὰ ποδόγυρο πεντάρα νὰ μὴ δίνω.
Καὶ σύ, μωρὲ Ἀντίχριστε, κατὰ διαβόλου σύρε
κι' ἀφ' ὅτου πῆρα τὸ Σταυρό, ὁ διάβολος μ' ἐπῆρε.

Ἀφ' ὅτου μοῦ ἐκρέμασαν τὸν ἀργυροῦν ὅτι σήθαια
πολὺ τὸ πῆρ' ἀπάνω μου ἀλήθεια κι' ἀπ' ἀλήθεια.
Μὰ ἰώρα σύ, σεπτὲ Σταυρέ, τὸν Φασουλὴν βοήθει
καὶ ἀπὸ τῶρα σὲ κραμῶ ὅτι ἁμαρτωλά μου στήθῃ
ὡς μετανοίας σύμβολον καὶ δόξης ἐξαιρέτου
ὅτι πείσμα τῶν φθονούντων με κι' αὐτοῦ τοῦ Περικλέτου.

Καλογεράκι θὰ γενῶ ν' ἀγιάσω τὴν ψυχὴ μου
καὶ νὰ πλανῶμαι μόνος μου ἐν μέσῳ τῆς ἐρήμου.
Καλογεράκι θὰ γενῶ σὰν τὸν Μυριανθούση,
νὰ σκάβῃ κάθε μου ἐχθρὸς καὶ φίλος ποῦ τάκουσῃ.
Καλογεράκι θὰ γενῶ μ' ἓνα νιορβὰ ὅτι μέση...
Ἀδέλφια συγχωράτε με καὶ ὁ θεὸς συγχωρεῖ.

Τοῦ Ρωμηοῦ μας τὸ γραφεῖο — μέσα ὅτι τυπογραφεῖο
τοῦ Σταυριανοῦ κατέβη — κι' ἀπὸ τοῖδε συνορεύει.
μὲ τῆς βρώμας τῶν Χαυτεῖων — μ' ἓνα κάποιο φαρμακεῖον.

Καφενὲ τῶν Εὐφρονοῦντων — νύκτα μέρα συζητούντων,
μὲ μπακάληδες καμπόσους, — πατζατζήδες ἄλλους τόσους
μ' αὐρητήρια, σαντούρια — καὶ μῖα μάνδρα μὲ γαϊδοῦρα.